

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.**, bytem B. 36, K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor všeobecné správy, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011 čj: MV-128408-3/VS-2011

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011 čj: MV-128408-3/VS-2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.10.2011 č.j. MHMP-723411/10/C/Bu-1313 ve věci uložení pokuty ve výši 12.000,- Kč za porušení nařízení č. 16/2005 Sb. hl.m.Prahy, kterým se vydává tržní řád. Žalobce v žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, protože nedošlo k vydání pravomocného rozhodnutí ve lhůtě 12 měsíců následujících po spáchání údajného přestupku. Dále žalobce uvedl, že údajný přestupek se měl stát 11.8.2010 v době, kdy byl prokazatelně mimo území České republiky v Kanadě, což v průběhu správního řízení doložil

fotokopii palubních vstupenek ze dne 30.3.2010 a palubních vstupenek ze dne 15. a 16.10.2010, založil fotokopii daně z nemovitostí, prokazující vlastnictví chaty na jezeře v Kanadě, kam jezdí na léto. Dále nabídl důkazy o svém pobytu v Kanadě např. výpisem z kanadského bankovního účtu. Přesto rozhodnutím Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 13.10.2011 mu byla uložena pokuta ve výši 12.000 Kč a paušální částka 1.000 Kč nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém bylo namítáno uplynutí 12 měsíční lhůty od doby údajného přestupku a byla zdůrazněna nezpochybnitelnost žalobcova pobytu v Kanadě v době údajného přestupku. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedené argumenty sice zmiňuje, ale ve svém rozhodnutí zcela ignoruje. Jednostranně se ztotožňuje s verzí pražského magistrátu. O žádné další důkazy, potvrzující žalobcovu verzi, nepožádal. Ze všech těchto důvodů navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odmítl tvrzení žalobce, že ve věci nerozhodoval nestranně. Zdůraznil, že žalobce byl při kontrole dne 11.8.2010 jednoznačně ztotožněn zasahujícími příslušníky Městské policie hl.m.Prahy, kteří žalobce identifikovali na základě jím předloženého občanského průkazu a vyvrátili, že by fotografie na občanském průkazu nesouhlasila s podobou kontrolované osoby. Fyzickou přítomnost žalobci na místě kontroly v inkriminovanou dobu dosvědčuje i pořízená fotodokumentace z téhož dne, která je součástí spisového materiálu. Tvrzení žalobce o tom, že se v inkriminovanou dobu nenacházel na území České republiky, je účelovým tvrzením, které odporuje pořízeným důkazům. Poukázal na to, že žalobce až v rámci svého odvolání přišel s verzí, že před několika lety ztratil, či mu byly odcizeny doklady, přesto žalovaný tuto tvrzenou skutečnost prověřil lustrací databáze občanských průkazů evidovaných jako ztracené, odcizené, ze zákona neplatné a neplatné na základě rozhodnutí. Tímto prověřováním bylo zjištěno, že občanský průkaz v databázi nebyl veden jako ztracený. K námitce o porušení zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoliv přestupku, když přestupek je pouze jedním z druhů správních deliktů. Správní delikt, za který byl žalobce postižen, nemá shodnou úpravu jako přestupky, zákonem je stanovena pouze subjektivní a objektivní lhůta pro zahájení řízení o správním deliktu. Řízení ve věci porušení tržního řádu zjištěného dne 11.8.2010 bylo zahájeno dne 23.2.2011, tedy v rámci jednoleté subjektivní lhůty pro zahájení řízení. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejím rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že dne 11.8.2010 pracovníci živnostenského a občanskoprávního odboru Magistrátu hlavního města Prahy sepsali protokol o kontrole, ve kterém uvedli, že žalobce nabízel průvodcovskou činnost mimo vyhrazený prostor určený pro nabídku této služby, a to tři metry od sloupu č. 180211, služby nabízel pomocí cedule formátu A4. Ke kontrolované osobě byly uvedeny údaje o datu narození, bydlišti, číslo občanského průkazu. Uvedený protokol byl podepsán dvěma pracovníky Magistrátu hl.m.Prahy a dvěma příslušníky Městské policie. Ve spise jsou založeny čtyři fotografie, které tvoří jeden z podkladů kontrolního zjištění.

Dne 11.1.2011 bylo žalobci doručeno seznámení s protokolem ze dne 7.1.2011 s tím, že jde o opakované zaslání, přílohou byla kopie protokolu. Následně sdělením ze dne 23.2.2011, které bylo žalobci doručeno dne 9.3.2011, byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty podle § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., za porušení § 1 odst. 1 nařízení č. 116/2005 Sb., hl.m.Prahy, kterým se vydává tržní řád. Bylo poukázáno na to, že žalobce nabízel průvodcovské služby na místě, které není zařazeno v příloze č. 1 tržního řádu, tímto jednáním došlo k jeho porušení. Na toto oznámení reagoval žalobce dopisem ze dne 14.3.2011, ve kterém zejména poukázal na to, že v roce 2010 trávil značnou část roku v Kanadě, kam odjel 30. března a vrátil se 16. října s tím, že uvedl čísla jednotlivých letů. Podáním ze dne 12.4.2011 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí, ve kterém poukázal na vzdálenost bydliště od Prahy a s tím související náklady na cestu, zopakoval, že v roce 2010 v době od 30.3. do 16.10. byl v Kanadě, což dokládá fotokopii palubních vstupenek.

Dne 22.9.2011 byl sepsán protokol s příslušníkem Policie hl.m.Prahy, Z. M., který uvedl, že byl přítomen prováděné kontrole na Staroměstském náměstí dne 11.8.2010, požádal muže, který nabízel průvodcovské služby o prokázání totožnosti, byl mu předložen občanský průkaz č. 112872594, totožnost na občanském průkazu byla totožná s kontrolovanou osobou, občanský průkaz nebyl poškozen, údaje zjištěné z občanského průkazu diktoval pracovníkovi kontroly, protože kontrolovaná osoba odmítla kontrolnímu pracovníkovi občanský průkaz předložit. Před ukončením sepsání protokolu p. K. odešel. Tuto výpověď potvrdil další příslušník Městské policie J. H..

Rozhodnutím ze dne 13.10.2011 Č.j. MHMP-723411/10/C/Bu-1313, rozhodl živnostenský občanskoprávní odbor Magistrátu hl.m.Prahy, tak, že se žalobci ukládá podle § 29 odst. 1 zák. č.131/2000 Sb., o hlavním městě Praze pokuta ve výši 12.000 Kč, současně bylo žalobci uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval správní orgán kontrolní zjištění a průběh kontroly. Dále konstatoval průběh správního řízení, poukázal na průběh zjišťování totožnosti žalobce a výpověď strážníků Městské policie hl.m.Prahy. Uzavřel, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hl.m Praze, ve znění pozdějších předpisů tím, že nabízel průvodcovské služby na místě, které není uvedeno v příloze č. 1 tržního řádu jako místo pro nabídku zboží a služeb. K výši uložené pokuty poukázal na to, že za porušení tržního řádu byla žalobci již pokuta uložena v roce 2009 a v roce 2010 s tím, že pokuta musí plnit nejen represivní ale i preventivní úlohu. Pokud jde o povinnost nahradit náklady řízení, poukázal správní orgán na vyhlášku č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že o údajném přestupku ze dne 11.3. (správně 11.8.) 2010 mělo být rozhodnuto do 11.8.2011, poukázal na to, že v České republice byl od 16.10.2010 do poloviny května 2011. Dne 11.8.2010 byla jeho přítomnost v Praze vyloučena, což vyplývá z fotokopii palubních letenek ze dne 30.3.2010 a 15.10.2010, palubní letenky nemohly být vystaveny nikomu jinému, při každém nástupu do letadla byl nejméně 2x pečlivě kontrolován pas i letenka. Uvedl, že přikládá fotokopii daňového účtu za dům a pozemek, který vlastní v Kanadě, kam od roku 2009 jezdí každé léto. Může podat i doklad o výpisu z bankovního kanadského účtu, který uvádí osobní výběry i osobní koupi v obchodech za použití bankovní karty. Dále v odvolání uvedl, že před několika lety došlo ke ztrátě či odcizení většiny jeho dokladů, ztrátu nahlásil, neví, zda tato informace nebyla záměrně použita k fingovanému důkazu o jeho přítomnosti, tato

informace je stále v počítači. Další možností je, že se někdo pomocí ztracených dokladů za odvolatele vydává. Pokud jde o tvrzené citáty, poukázal na vysokoškolské vzdělání, primitivní formulace uvedené ve spise by nepoužil.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 13.10.2011 bylo potvrzeno. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce byl v době prováděné kontroly dne 11.8.2010 v 10.05 hodin na místě Praha 1, Staroměstské náměstí před domem č.p. 2/3, vyplývá to z pořízené fotodokumentace, ze které vyplývá jednoznačně porušení ustanovení § 1 odst. 1 tržního řádu. Tuto skutečnost potvrzují svědecké výpovědi zasahujících strážníků Městské policie hl.m.Prahy, kteří žalobce identifikovali podle předloženého občanského průkazu č. 112872594 a potvrdili, že fotografie na občanském průkazu byla totožná s kontrolovanou osobou. Dále poukázal na to, že prověřil tvrzenou skutečnost, že došlo ke ztrátě či odcizení dokladů, bylo zjištěno, že tvrzená skutečnost o ztrátě občanského průkazu nebyla prokázána, neboť občanský průkaz č. 112872594 nebyl a není v databázi veden jako ztracený. Dále se žalovaný vyjádřil k výši uložené pokuty s tím, že v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., bylo rozhodnuto i o výši paušální částky nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce namítal, že byl porušen zákon č. 200/1999 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), konkrétně ustanovení § 20 tohoto zákona, podle něhož přestupek zaniká, nedošlo-li k pravomocnému rozhodnutí ve lhůtě 12 měsíců. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Je nutno konstatovat, že ne každé porušení právních předpisů, za které jsou správní orgány oprávněny uložit sankci, je přestupkem. Z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., je zřejmé, že přestupkem je takové zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že k tomu, aby šlo o přestupek, musí být, vedle dalších zákonem stanovených podmínek, splněna i podmínka formální, a to výslovné označení určitého protiprávního jednání jako přestupek. V daném případě je nesporné, že jednání žalobce, za které byla žalobci uložena pokuta, není výslovně jako přestupek označeno, je tedy nepochybné, že jde o jiný správní delikt. Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb. o zániku odpovědnosti za přestupek tedy nelze aplikovat, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na taková protiprávní jednání, která splňují podmínky pojmu přestupek.

V daném případě nešlo o přestupek, nýbrž o jiný správní delikt, uvedené právní ustanovení zákona o přestupcích se proto na jednání žalobce nevztahuje. Žalobci tedy nebyla uložena pokuta za spáchání přestupku, nýbrž za spáchání jiného správního deliktu.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta podle § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož v případě, že poruší podnikatel při výkonu své podnikatelské činnosti nebo právnická osoba povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou nebo nařízením hlavního města Prahy, uloží jí hlavní město Praha nebo městská část pokutu až do výše 200.000 Kč. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že k sankčnímu postihu mohou správní orgány přistoupit

tehdy, zjistí-li, že došlo k porušení povinností uvedených obecně závaznou vyhláškou nebo nařízením hlavního města Prahy. V daném případě správní orgány dospěly k závěru, že žalobce porušil nařízení hlavního města Prahy č. 16/2005 Sb. hl.m.Prahy, kterým se vydává tržní řád.

Zákon č. 131/2000 Sb., podle něhož byla žalobci v této věci uložena pokuta, otázku zániku odpovědnosti za správní delikt řeší v ustanovení § 30. Podle § 30 odst. 1 tohoto zákona lze řízení o uložení pokuty zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se hlavní město Praha nebo městská část o porušení povinnosti dozvěděly, nejpozději do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. V daném případě k zahájení řízení došlo k zahájení řízení oznámením živnostenského a občanskosprávního odboru Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 23.2.2011 čj: MHMP-723411/C/Bu/2010/zah, které bylo žalobci doručeno dne 9.3.2011. Vzhledem k tomu, že k jednání, ve vztahu k němuž bylo správní řízení zahájeno, došlo dne 11.8.2010, je zřejmé, že lhůty stanovené v ustanovení § 30 zákona č. 131/2000 Sb. byly zachovány. Lhůta pro ukončení správního řízení zákonem stanovena není, stanovena je lhůta pouze pro zahájení správního řízení.

Žalobce dále v podané žalobě poukázal na svá tvrzení, uvedená v průběhu správního řízení, totiž na skutečnost, že v době, kdy mělo k protiprávnímu jednání dojít, se nenacházel na území České republiky. Tuto skutečnost doložil fotokopii palubních vstupenek ze dne 30.3.2010 z Prahy do Amsterdamu a následně do Toronta a palubních vstupenek ze dnů 15. a 16.10. o cestě zpět s tím, že fotokopii daně z nemovitostí prokázal vlastnictví chaty v Kanadě, kde tráví léto. Tyto námitky neshledal soud důvodnými. Z odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy je zřejmé, že se správní orgány těmito námitkami zabývaly. Je nutno konstatovat, že předložené palubní vstupenky prokazují pouze skutečnost, že dne 30.3.2010 a dne 15. a 16.10.2010 žalobce využil služeb letecké společnosti k letu z Prahy do Toronta a zpět. Tyto palubní vstupenky neprokazují, že v době mezi 30.3.2010 a 16.10.2010 se žalobce nenacházel na území České republiky. Obdobně to platí o dokladu o dani z nemovitosti, když existence vlastnictví nemovitosti v Kanadě je v této věci zcela nerozhodná. Tvrzení žalobce, že nabízel důkazy o svém pobytu v Kanadě např. výpisem z kanadského bankovního účtu je nutno uvést, že nic nebránilo žalobci v tom, aby nabízený důkaz předložil.

K tomu, co bylo výše uvedeno, považuje soud za potřebné zdůraznit, že tvrzení žalobce a jím předkládané důkazy (které neshledal soud za dostatečné k vyvrácení zjištění správními orgány), jsou zcela v rozporu se skutkovým zjištěním, které bylo učiněno při kontrole dne 11.8.2010. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dva pracovníci Magistrátu hl.m.Prahy prováděli kontrolu, které byli přítomni i dva strážníci Městské policie hl.m.Prahy. Oba městští strážníci potvrdili, že zjišťovali totožnost žalobce z předloženého občanského průkazu, neměli pochybnosti o tom, že jde o žalobce. Dalším významným podkladem pro vydání rozhodnutí je fotodokumentace, ze které vyplývá místo a den, kdy žalobce nabízel své služby. Ani ke kontrolnímu protokolu ani k fotodokumentaci, která je založena ve správním spise, žalobce žádné námitky neuplatnil ani v podané žalobě ani v průběhu správního řízení. Pokud jde o zjišťování totožnosti lze podotknout, že ani tvrzení žalobce o ztrátě občanského průkazu, které uvedl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nebylo shledáno důvodným, kdy žalovaný správní orgán v informačním systému zjistil, že občanský průkaz č. 112872594 není ani nebyl v databázi veden jako ztracený (námitku o ztrátě občanského průkazu žalobce již v podané žalobě neuplatnil).

Žalobce dále v podané žalobě namítl, že žalovaný správní orgán argumenty žalobce, uvedené v odvolání, zcela ignoroval a zcela se ztotožnil se závěrem Magistrátu hl.m.Prahy.

Jak již bylo uvedeno, žalobce v odvolání namítal, že řízení o přestupku nebylo pravomocně skončeno do jednoho roku ode dne údajného spáchání přestupku, namítal, že dne 11.8.2010 nebyl v Praze přítomen, což doložil fotokopii palubních letenek a namítal, že před několika lety došlo ke ztrátě či odcizení dokladů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný jako odvolací orgán vypořádal s tvrzením o nepřítomnosti žalobce dne 11.8.2010 v Praze odkazem na obsah spisového materiálu, prováděnou kontrolu, fotodokumentaci a svědecké výpovědi zasahujících strážníků Městské policie hl.m.Prahy, kteří žalobce identifikovali podle předloženého občanského průkazu s tím, že potvrdili, že fotografie na občanském průkazu byla totožná s kontrolovanou osobou. Žalovaný prověřil tvrzenou ztrátu či odcizení dokladů, bylo zjištěno, že občanský průkaz č. 112872594, kterým se žalobce při kontrole prokazoval, nebyl ani není v databázi veden jako ztracený. S přihlédnutím k těmto zjištěním žalovaný posoudil odvolání jako účelové, které neobsahuje žádné relevantní skutečnosti.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že se žalovaný správní orgán nezabýval jeho námitkou o tom, že uplynula zákonem stanovená lhůta k vyvození odpovědnosti za přestupek. Soud se zabýval otázkou, zda tato skutečnost způsobuje takovou nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit. Po posouzení věci dospěl k závěru, že tomu tak není. Jak již bylo výše uvedeno, v daném případě je zcela nepochybně zřejmé, že jednání, za které byla žalobci uložena pokuta, není přestupkem, jde o jiný správní delikt, pro který lhůta stanovená v § 20 zákona č. 200/1990 Sb. neplatí. Pro zánik odpovědnosti je rozhodná lhůta, která je stanovena v § 30 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., podle něhož bylo v daném případě postupováno. Skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s námitkou o zániku odpovědnosti ve vztahu k přestupku, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu porušení práv žalobce, když je nepochybné, že žalobcem uplatněná námitka není důvodná. Soud přihlédl zejména k tomu, že shodnou námitku žalobce uplatnil v podané žalobě a s touto námitkou se soud, jak je výše uvedeno, vypořádal. Vzhledem k závěru soudu o tom, že nelze postupovat podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb. bylo by zrušení napadeného rozhodnutí pouze z tohoto důvodu, zrušením zcela formálním, neboť žalovaný správní orgán by při novém rozhodování o odvolání musel respektovat závěr soudu, který je vyjádřen ve vztahu k předmětné námitce vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost soud uvádí, že žalobce zaslal soudu podání ze dne 9.10.2012, ze dne 4.12.2013 a ze dne 1.8.2014. V těchto podáních v podstatě opakuje to, co bylo již uvedeno v podané žalobě. Pokud v žalobě v těchto podáních zpochybňoval výši uložené pokuty, nedodržení lhůty pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí, jde o námitky, které byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), proto se soud těmito námitkami nemohl zabývat. K opakované argumentaci o tom, že žalobce v době údajného spáchání přestupku byl v Kanadě, odkazuje soud na to, co bylo uvedeno výše. Žalobcem předložené doklady prokazují pouze to, že v březnu 2010 a v říjnu 2010 žalobce využil služeb letecké společnosti. Jiné skutečnosti z těchto dokladů nevyplynou.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.dubna 2015

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu